

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **V. M.**, zastoupeného advokátem Mgr. Alexandrem Vaškevičem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 3. 2003, č. j. OAM-293/AŘ-2002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2003, sp. zn. 60 Az 62/2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Plzni, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 3. 2003, č. j. OAM-293/AŘ-2002, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 8. 2001, č. j. OAM-6683/VL-14-05-2001, o neudělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žalobě.

Tuto nezákonnost stěžovatel shledává v tom, že krajský soud řízení zastavil podle ustanovení § 33 zákona o azylu, čímž podle stěžovatele porušil ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s., když dostatečně hodnověrně nezjistil skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se stěžovatel v místě svého trvalého pobytu skutečně nezdržoval. Stěžovatel uvádí, že neví, proč byl

pronajímatelem bytu zapírán, netuší, proč mu písemnosti nebyly doručeny a jediné možné vysvětlení shledává v tom, že byla na doručovaných písemnostech špatně uvedena adresa (K. 143/3, Plzeň, namísto K.3 tamtéž). Vzhledem k tomu, že ani u napadeného usnesení není zjevné, kolikrát a v kterých dnech byly činěny pokusy o doručení, nebylo dle stěžovatele možno s jistotou tvrdit, že se zdržoval po dobu 90 dnů na neznámém místě odlišném od hlášeného místa trvalého pobytu, zvláště když opak byl prokázán i tím, že mu bylo řádně doručeno napadané usnesení krajského soudu.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje toto usnesení zrušit a zároveň žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 12. 7. 2001 na základě žádosti, v níž jsou jako důvody žádosti o azyl uvedeny stěžovatelovy ekonomické potíže v zemi původu. Totéž vyplývá i z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 17. 7. 2001. V tomto pohovoru stěžovatel také uvedl, že přičítá své problémy vládě, která vytváří na Ukrajině nedobrou ekonomickou situaci.

Žalovaný výše označeným rozhodnutím ze dne 20. 8. 2001 stěžovateli neudělil azyl. Učinil tak proto, že shledal, že důvody podání žádosti o azyl spočívaly v ekonomických potížích stěžovatele a v obecné nespokojenosti s činností ukrajinské vlády a nebylo je možno označit jako pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Dále nebyly shledány ani podmínky umožňující udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, ani přítomnost překážky vycestování podle § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 25. 9. 2001 rozklad k ministrovi vnitra odůvodněný obavou z životních podmínek a pronásledování po návratu na Ukrajinu. Tento rozklad byl zamítnut výše označeným rozhodnutím. V tomto rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že sám stěžovatel setrvale uváděl, že přijel do ČR za výdělkem. Taková situace jej ovšem předurčuje k tomu, aby využil nástrojů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a nikoliv zákona o azylu.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, doručenou dne 5. 5. 2003, v níž pouze vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím.

Krajský soud v Plzni zjistil z databáze žalovaného, že stěžovatel byl hlášen k pobytu na adrese K. 3, P. Dle sdělení poštovního doručovatele se stěžovatel na této adrese již rok nezdržoval. Také ze sdělení Policie ČR, oddělení cizinecké policie Plzeň vyplynulo, že stěžovateli bylo naposledy uděleno výjezdní vízum za účelem řízení o udělení azylu platné do 7. 7. 2002 a nebylo zjištěno, že by stěžovatel legálně vycestoval, přičemž jako poslední hlášenou adresu uváděla i Policie ČR K.3, P. S ohledem na tyto zjištěné skutečnosti postupoval krajský soud podle § 33 zákona o azylu a řízení zastavil svým usnesením ze dne 30. 9. 2003 napadeným touto kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Plzni v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 33 zákona o azylu soud zastaví řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí v azylové věci, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato

skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Úkolem Nejvyššího správního soudu je proto v daném případě přezkoumat, zda krajský soud dostatečně zjistil všechny skutečnosti podstatné pro zjištění místa pobytu stěžovatele a zda postupoval v souladu s těmito zjištěními. Přitom platí, že pokud krajský soud postupoval správně a vyvinul požadované úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatele, nestačí k nezákonnosti jeho usnesení o zastavení řízení sám fakt, že se stěžovatel následně „znovuobjeví“, leda by prokázal pochybení krajského soudu při doručování či zjišťování jeho místa pobytu. Jiný výklad tohoto ustanovení by totiž stavěl neúspěšné žadatele o azyl do pozice, v níž by pouhým ignorováním soudních obsílek a následným napadáním rozhodnutí o zastavení řízení mohli neúměrně prodlužovat soudní řízení jako celek. Takový výklad by šel zcela proti smyslu daného ustanovení, jímž je umožnit soudům nezabývat se meritorně žalobami ve věci azylu těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů české veřejné moci, tzn. žalobců, o nichž by již bylo nadbytečné rozhodovat, neboť již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce ČR.

Nejprve se tedy Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda krajský soud dostatečně zjistil podstatné skutečnosti o pobytu stěžovatele. Krajský soud z infolinky žalovaného získal informaci, že se měl stěžovatel zdržovat na adrese K. 143/3, P. V podané žalobě stěžovatel uvedl, že jeho adresa je K. 3, a také v hlášení o změně adresy v soukromí, která je ve spise uvedena na čísle listu 32, je uvedena adresa K. 3. Krajský soud si dále vyžádal informace od Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, a ta uvedla ve svém přípise ze dne 9. 9. 2003, č. j. SCPP-6978/PL-VII-2003, že se stěžovatel nezdržuje na adrese u pana H., K. 3, P., již rok. Totéž uvedl i poštovní doručovatel, jak je doloženo na č. l. 18 soudního spisu. Adresa u pana H., K. 143/3, Plzeň byla jako místo stěžovatelova hlášeného pobytu uvedena také na přípisu Policie ČR, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 8. 9. 2003, č. j. SCPP-5-479/E2-2003. Krajský soud tak vyčerpal všechny dostupné prostředky k tomu, aby zjistil, kde se stěžovatel zdržoval, a na základě těchto informací mu nezbylo než konstatovat, že se stěžovatel v K. ulici u pana H. v P. již nezdržuje, aniž by bylo možno zjistit jiné místo jeho pobytu.

Zároveň uplynula i požadovaná 90-denní lhůta, po níž bránila nezvěstnost stěžovatele rozhodnutí ve věci. Skutečnost uplynutí lhůty je dána tím, že ode dne 5. 5. 2003, kdy byla žalobcem podána žaloba - což byl poslední úkon, kterým se stěžovatel vůči soudu projevil - do vydání napadeného usnesení krajského soudu dne 30. 9. 2003 uplynulo více než 90 dní. Fakt, že po tuto dobu bránila stěžovatelova nedosažitelnost rozhodnutí ve věci, vyplývá především z toho, že mu nemohl být doručen přípis ze dne 19. 7. 2003 (č. l. 14), kterým krajský soud chtěl žalobci zaslat vyjádření žalovaného k případné replice, dále jímž žalobce vyzval k vyjádření ohledně rozhodování bez nařízení jednání (a ohledně nutnosti tlumočení jednání) a kterou žalobci soud také sděloval možnost namítnout podjatost jmenovaných soudců, kteří měli v této věci rozhodovat. Protože předmětný přípis nemohl být stěžovateli doručen, neboť nebylo možno zjistit jeho místo pobytu, bránila tato skutečnost rozhodnutí ve věci. Byly tak splněny všechny náležitosti pro to, aby bylo řízení krajským soudem zastaveno.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že se stěžovateli v kasační stížnosti nepodařilo prokázat tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí o zastavení řízení. V tomto směru totiž nelze označit za uspokojivé, pokud stěžovatel toliko uvedl, že neví, proč byl pronajímatelem bytu zapírán. K relativizaci správnosti doručování písemností nedostačuje postavit proti tomuto postupu pouze vlastní pochybnosti. Stěžovatel by naopak musel uvést prokazatelné skutečnosti svědčící o namítané nesprávnosti doručování a postavit tak proti poznatkům krajského soudu získaným z úřední činnosti vlastní tvrzení, což však neučinil.

Za tohoto stavu nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že krajský soud postupoval při zjišťování místa pobytu stěžovatele správně a že ani z informací obsažených v kasační stížnosti ve svých důsledcích nevyplynul opak.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se Ministerstvu vnitra nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. 2. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu